הן הן הדברים הנקנים באמירה. תימה דנפרק שני דייני גזירות (כתובות קט.ש) תנן הפוסק מעות לחתנו ופשט לו את הרגל תשב עד שתלבין ראשה ולמה תשב ישאנה ויקרא חמיו לדין כיון דהן הן דברים

הוייה בעינן דעת מקנה מיתיבי סיאין כותבין שמרי אירוסין ונשואין אלא מדעת שניהן מאי לאו שמרי אירוסין ונשואין ממש לא שמרי פסיקתא וכדרב גידל אמר רב ∞דאמר רב גידל אמר רב ייכמה אתה נותן לבנך כך וכך לבתך כך וכך עמדו וקדשו קנו הן הן הדברים הנקנים באמירה: ובביאה: מנא לן אמר ר' אבהו א"ר יוחנן דאמר קרא יבעולת בעל מלמד שנעשה לה בעל על ידי בעילה אִ"ל ר' זִירא לר' אבהו ואמרי לה ר"ל לרבי יוחנן ייכעורה זו ששנה רבי ובעלה יימלמד שנקנית בביאה אי מהתם הוה אמינא עד דמקדש והדר בעיל קמ"ל מתקיף לה ר' אבא בר ממל אם כן נערה המאורסה דאמר רחמנא בסקילה היכי משכחת לה אי ידאקריש והדר בעיל בעולה היא אי דאקריש ולא בעיל לאו כלום הוא אמרוה רבנן קמיה דאביי משכחת לה כגון שבא עליה ארום שלא כדרכה א"ל אביי עד כאן לא פליגי רבי ורבגן אלא באחר אבל בעל דברי הכל אם™ בא עליה שלא כדרכה עשאה בעולה מאי היא ירתניא יבאו עליה י' אנשים ועדיין היא בתולה כולן בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולן בחנק אמר רב נחמן בר יצחק משכחת לה כגון שקדשה בשמר הואיל וגומר ומוציא גומר ומכנים ור' יוחגן האי ובעלה מאי עביד ליה ההוא מיבעי ליה זו נקנית בביאה ואין אמה העבריה נקנית בביאה ס"ד אמינא תיתי בק"ו מיבמה ומה יבמה שאיז נקנית בכסף נקנית בביאה זו שנקנית בכסף אינו דין שנקנית בביאה סמה ליבמה שכן זקוקה ועומרת ם"ד אמינא הואיל וכתב יאם אחרת יקח לו הקישה הכתוב לאחרת מה אחרת מיקניא בביאה אף אמה העבריה מיקניא בביאה קמ"ל ורבי האי סברא מנא ליה א"כ לכתוב רחמנא ובעל מאי ובעלה שמע מינה תרתי ולרבא דאמר יבר אהינא אסברה לי כי יקח איש אשה ובעלה קידושין המסורין לביאה הוו קידושין קידושין שאין מסורין לביאה לא הוו קידושין מאי איכא למימר אם כן נכתוב קרא או בעלה מאי ובעלה שמע מינה כולהו ורבי האי בעולת בעל מאי עביד ליה האי מיבעי ליה בעל עושה אותה בעולה שלא כדרכה ואין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה ומי אית ליה לרבי האי סברא והתניא באו עליה י' אנשים ועדיין היא בתולה כולם בסקילה רבי אומר אומר אני הראשון בסקילה וכולם בחנק

איציאה בעינן לשמה אף הוייה בעינן לשמה או דלמא יהויות להדדי מקשינן מה הוייה דכסף לא בעינן לשמה אף הוייה דשמר לא בעינו לשמה בתר דבעיא הדר פשמה יהוייה ליציאה ימקשינן דאמר קרא יויצאה והיתה: יאיתמר כתבו לשמה ושלא מדעתה רבא ורבינא אמרי מקודשת רב פפא ורב שרביא אמרי גאינה מקודשת אמר רב פפא אימא מעמא דידה ואימא מעמא דידי אימא מעמא דידהו דכתיב ויצאה והיתה מקיש הוייה ליציאה מה יציאה לשמה ושלא מדעתה אף הוייה נמי לשמה ושלא מדעתה ואימא מעמא דידי ויצאה והיתה מקיש הוייה ליציאה מה יציאה בעינן דעת מקנה אף

וכתב לה: אף כאן דעת מקנה. דהיינו האשה שנקנית לבעל: מאי לאו שטרי אירוסין ממש. כגון בתך מקודשת לי: שטרי פסיקתה. התנאים שביניהם וממון שפוסקין זה לוה: בחמירה. בלח קנין שהקידושין הן גמר הדבר דבההיא הנאה דהא מתחתני אהדדי גמרי ומקנים ובאותן התנאים האמר שהעדים אין רשאין לכתוב עליהם שטר אלא מדעתם דניחא להו שתהא כמלוה על פה ולא כמלוה בשטר: אמר קרא בעולת בעל. כי ימנא איש שוכב עם אשה בעולת בעל: כעורה זו. בתמיה וכי אינה מקובלת עליך שאתה מחזר ללמדה ממקום אחר: עד דמקדש. בכסף והדר בעיל כדכתיב כי יהח דהיינו כסף והדר ובעלה: א"ר. דהכי קאמר קרא דבעינן כסף וביאה ובלאו ביאה לא מקדשה: נערה מאורסה דבסקילה כו'. הלכך ע"כ כי יקח הוו קידושין לעלמן ובעלה הוו קידושין לעלמן בלא כסף ומשכחת סקילה בקידושי כסף בלא ביאה: בעולה היא. וסקילה בבתולה כתיבא (דברים כב) כי יהיה נערה בתולה מחורשה לאיש וגו' ודרשינן (כתובות דף מח:) בחולה ולא בעולה שהבעולה בחנק כשאר אשת איש: שלא כדרכה. דאיתקוש משכבות להדדי דכתיב (ויקרא כ) משכבי אשה שתי משכבות וקרינא בה כי יקח ובעלה ואכתי בתולה היא: א"ל אביי. ליכא לאוקמי הכי דאי בא עליה ארום שלא כדרכה תו לא הויא בסקילה דעד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי גבי באו עליה עשרה שלא כדרכה ואמרו כולן בסקילה אלא באחר שאינו בעלה אבל בעלה עושה אותה בעולה בשלא כדרכה דילפינן לה מבעולת בעל

יליאה בעינן לשמה. דכתיב (דברים כד) וכתב לה לשמהש: הוייה דכסף לא בעינן שתהא לשתה. שתהא לורת הדינר טבועה לשתה: הדר פשטה. וילאה והיתה שהרי עיקר שהשטר קונה באשה מכאן למדנום: הנקנין באמירה וי"ל שהחתן אינו רוצה לטרוח בב"ד ולמיקם בדינא שלא מדעתה. קודם הכחיבה לא נמלך בה ואח"כ הודיעה וקבלתה ובגדולה קאי והוא הדין בקטנה ונערה לשמה ושלא מדעת אביה: מה יציאה שלא מדעתה. שהרי על כרחה היא מתגרשת: דעת מקנה. היינו בעל

שהקנה אותה בגט זה לעלמה ופוטרה

ממנו ובעינן שיכתוב מדעתו דכתיב

 ל) [כתובות מו: עד.],
(לעיל ה. וש"נ],
כתובות קב: לקמן מת, ד) כתובות הב: ב"ב הסו:. ים:, ו) נסולין קטו: קיז.], ו) לעיל ד:, ח) [בכת"י: י) לעיל 7., יו) [ככנו 7. דמקדש. ועיי' יעב"ץ], ט) [ככת"י ודפו"ר: ד"ה עושה אותה בעולה שלא כדרכה, וכדלקמן בסוה"ע], י) סנהדרין סו:, כ) ולעיל ד:], () לקמן נא, מ) [גיטין כד ע"ב], () [לעיל ה ע"א], ם) וכתובות קב ע"בן, ע) וושם ד"ה משבו. פ) ונרחה

מוסה תוספות

, א. ה״מ כשקדשו מיד מתוך התנאי או לאחר זמן והזכירו התנאים בשעת קידושין אבל התנו עתה וקדש לאחר זמן ולא . התנאים הזכירו דברים הנקנים באמירה תוס' לתונות קט. בירושלמי (כתובות פ"ה ה"א) אכל לא אח ע"י אחותו ולא אשה ע" בתה ואפי׳ היא קטנה, מן הנשואין ים אתיא כר׳ וכלכד חנינא המשיא את בנו בבית זכה בנו בבית ובלבד מן הנשואים הראשונים וכן כתב רמב"ם (אישות פכ"ג ה' יג'). תוס' הרא"ש. וע"ע תוס' כתובות קט.

תום' ר"י הזקן

יי הויה דכסף. שאינו צריך לצייר צורת הכסף או להתיכו לשמה. [יציאה בעינן לשמה]. דכתיב וכתב לה לשמה. שלא מולא מדעחה המנה. האשה כשכתבו ונתנו לה ונתרצית. דעת מקנה. בגט . היינו הבעל. ובקדושיו לו. פסיקתא. שפוסקין על עצמן לתת להן. ואע"ג כותבין דניחא להו למיהוי מלוה על פה ולא תהוי מלוה בשטר. ופסקו מלוה בשטר. ופסקו הרי"ף והר"ם ז"ל [אישות . פ״ג ה״ד] דאינה מקודשת, הנושא [כתובות קב, ב] בשטרי אירוסין ממש, ומהאשה קאמר. וכתב רבינו חננאל וקי"ל כרב כרבא ורבינא שפסק והדבר צ"ע. ע"כ. והיא כי ימצא איש שוכב עם אשה רעולה רעל ודרריה וכי נמאסת הברייתא דתני רבי, מה צורך ללמוד ובעל. דתרוייהו בעינן, י. דכתיב כי יקח דהיינו ובחנק היא. שלא כדרכה.

. ועדייז היא בתולה, ובסקילה היא שקנאה באותה ביאה. באחר. אם בא עליה אחר שלא כדרכה אם היא בחנק כבעולה או ה. (בכדרכה) [שלא כדרכה עשאה בעולה]. וחנק © היא (ואת) [ואי] אמרת קדושין וביאה בעינן הי . נערה בסקילה. ומתרץ דמשכחת לה מאורסה ובסקילה שקדשה בשטר. הואיל ושטר גומר הקדושין בלא דבר אחר.

כדלקמן: ועדיין היא בחולה. שבאו

כולן עליה שלא כדרכה: הראשון

בסקילה. לקמן יליף טעמא בשמעתין:

משכחת לה. דבסקילה: שקידשה

מולה

ונשומיו. כמוצה והשר"ח ה"ר החדם. וכדרב גידל, שכומב מנמי זה בשנור (חו"ק יחם. בעורה זו ששבה רבי. כלומר וכי מוחסוק, ממוסר משב של בעמות וברוב איר. בעופה מחייה וה בשני מין אייה). ביותר היו בשני מנינות מה מתניעות היותר ב מכועתה היא בעיניך מנסר זו שמנה רבי (חודים ממו). הראשון בסקילה וברולן בחנק, דגבי סקילה לבדו כמני, וקלא ימולא הוא למעוטי כי האי גוונא, דאף על גב דקרינא ביה בחולה, אין בסקילה אלא אחד מהם אומו ששכב עמה לבדו, דהיינו

נמת של מי מהתקרים וה. של דקומה עומת את המסל של הפעל מל המני, להיד המתחלים במחודים והוה של דקומה עומת מתחלים המתחלים במחודים במחודים והוה של דקומה עומת מתחלים המתחלים במחודים במחודים

בשטר. וההיא לא בעיא ביאה: דהואיל וגומר ומוליא גומר ומכנים. בלא ביאה הלכך אם לאו דר' יוחנן הוה אמינא לגבי כסף עד

דמקדש ובעיל אבל השתא דנפקא לן מבעולת בעל דבבעילה לחודה מיקדשה ע"כ כי יקח דיליף קיחה קיחה אגמריה דבכסף לחודה

מיקדשה דאי עד דמקדש ובעיל כסף מאי אהני: לאחרם. אשתו: א"כ. דלא אשמעינן אלא קידושי ביאה לכתוב ובעל מאי ובעלה זו ולא

אמה העבריה: **ולרבא דאמר.** לקמן בפ׳ שני גבי מקדש אחת משתי אחיות סתם לא הוו קידושין הואיל ואין ראויין לביאה שאינו יודע איזו אשתו

ואיזו אחות אשתו שהיא בכרת ואתר רבא בר אהינא אסברה לי חכם אחד ששמו בר אהינא לימדני טעם זה מן המקרא כי יקח ובעלה קיחת

כסף הראויה לבעילה הוא דהויא קיחה מנא ליה הא דדרשי׳ ליה לכדרבי ולמעוטי אמה: א״כ. דלקידושי ביאה ולמעוטי אמה וחו לא יליף מינה

לכתוב או בעלה: מאי ובעלה. משמע דקאי נמי אקיחה למילף הך דבר אהינא: האי סברא. דאין אחר עושה אותה בעולה שלא כדרכה:

עג א מיי׳ פ״א מהל׳

ורשב"ם פי' דדוקה כשמתוך התנחים

עמדו וקדשו אז נקנים באמירה א

ומדקדק מדקתני עמדו וההוא דשני

דייני גזירות מיירי בשלא קדשו מתוך

הדברים ומ"מ מאחר שהסכימו על

כך תשב עד שתלבין ראשה ומיהו

חין רחיה מלשון עמדו דחורחיה

דגמרא בהכי כמו קטנה שלא מיאנה

(והגדילה) ועמדה ונשאת ביבמות פ׳

ב"ש (דף קח.) ור"ת פי׳ דהא דאמר

נקנים באמירה בנישואין ראשונים

דוקה שההב משיה הת בתו ויש לו

הירוב דעת גדול אצל חתנו אבל התם

מיירי בשניים וכן היה אומר ר"ת

אין נקנין באמירה אלא כשהאב

פוסק אבל אחיה ואמה לאב:

עשין מח טוש"ע אה"ע סימן קלא סעיף א: עד ב מיי׳ פ"ג מהלי אישות הלכה ד סמג שם טוש"ע אה"ע סי לב

סעיף א: עה ג מיי׳ שם הלכה ד סמג שם טוש"ע שם: עו ד מיי פכ"ד מהלי מלוה הלכה א סמג עשין לד טוש"ע אה"ע סי

אישות הלכה יג ופ"ו מהלכות זכיה ומתנה הלכה יז סמג עשין מח טוש"ע לה"מ מי גל:

מטייע סיי נמי. עד ו מיי׳ פ״ג מהל׳ איסורי ביאה הלכ׳ ו:

תורה אור השלם 1. וְיָצְאָהַ מִבֵּיתוֹ וְהָלְכָה והיתה לאיש אחר:

דברים כד ב ובוים כו ב 2. כִּי יִמְצֵא אִישׁ שֹׁבֵב עם אִשָּׁה בְעֻלַת בַּעַל יבתו גם שְנֵיהֶם הָאִישׁ הַשׁׁכֵב עם הָאִשָּׁה הַשֹּׁכֵב עם הָאִשָּׁה הַשׁבֵב עם הָאִשְּׁה וְהָאִשָּׁה וּבָעַרְתְּ הָרָע וְהָאִשָּׁה וּבַעַרְתְּ הָרָע מישראל: דברים כב כב נָּי יְשָּׁךְ אֵילי. זבויים כב כב 3. כִּי יִקַּח אִישׁ אִשְּה זְּבְעֶלָה וְהָיָה אָם לֹא תִּמְצָא חֵן בְּעֵינָיוֹ כִּי מְצָא כָה עָרְוַת דְּבָר וְכָתֵב לָה ספר כריתת ונתן בידה ישלחה מביתו:

יְשָּקְיָהְיּתְּבֶּיוּנוּ. דברים כד א 4. אָם אַחֶרֶת יִּקַּח לוֹּ שְאַרָה בְּסוּתָה וְעֹנְתָה לא יִגְרָע: שמות כא י

מוסף רש"י

הויה. קידושין שמחוח נהן עלמה לנעל (גיטין כא:). אף הויה בעינן לשמה. הויה דשטר בעינן לשמה שהרי עיקר מה שהשטר קונה בחישה מכחן מדאיתקש הויה מקשינן. והיתה לאיש אחר (דברים כד) כל הויות קדושין במשמע, כסף ושטר וביאה (כתובות עד.). ושלא מדעתה. לא ידעה כשנכתב (לקמן מח.). מה יציאה לשמה ושלא מדעתה. לא בעינן כתיבה מדעתה שהרי בעל כרחה מגרשה (שם). מה יציאה בעינו. נכתינת בעל שמקנה את האשה לעלמה בגע זה, אף הריה בעינן דעת מקנה. והיא האשה שמקנה את עלמה לבטל בשנור זה נחוח. ואני הכלה (רשב"ם קסז:). שטרי אירוסין ונשואין ממש. שטר שתקדם בו את האשה, הרי את מקודשת לי כותב בשטר וסר לה, ואשמעינן דנריך לכתוב על פיה, כדרב פפא ורב שרביא דאמרי מקולשת (כתובות קב:).